

v sorodu s pokojnim Vukom Karadžićem. To nam je Josip Stegoj!

„Ta-le dolgoveznik tam-le ima tudi še z menoj obračunati“, siknil je mešetar. Pivci so radovedno gledali šaljivca, ki je smatral to za dobro znamenje.

„Pa ne, da bi ga hotel še kaj naučiti? Pravijo, da je bil že v črni šoli, saj se mu tudi pozna, zakaj bled in pretrgan je od same učenosti.“ Tako so tolažili pivci preglasnega Janeza, ki se ni dal danes nikomur ugnati.

„Naučil bi ga jaz zares bore malo, a pomagal bi mu, pomagal —.“

„Točo delati“, seže nekdo v besedo.

Stolp Ivan Veliki v Kremiju.

„Kaj, točo delati, to verjamejo v naših novih časih samo še stare babe. Možje pošteni! Če ste pametni, poslušajte: jaz bi mu pomagal poiskati — lastno mater.“

„Prismoda!“ smejejo se poslušalci. — „Pijandura pijana!“ dražijo ga drugi. „Mari misliš, da on ne ve, kje je Aleksandrija, in ne pozna svoje matere? Morda ga je šolal Kalin, ki ne dá vragu krajcarja, ko bi mu bilo odkupiti tri duše iz večnega pogubljenja.“ — Sedaj je bil mešetar vsaj navidezno poražen. Vzdehnul je, kakor da je odložil na cente težko breme, pogledal družbo pomilovalno kot glumač, ko je spravil občinstvo v smeh z neznatnim dovtipom, potem je dejal:

„Prav toliko je temu-le, ki je šel mimo, Kalinova Zalica mati, kakor meni. Hribarjev Janez vé to, ker ni prazne glave in je ne nosi samo zato med ramama, da vidi, kod hoditi. Jaz sem sam slišal Sašo, ko je to govorila. Seveda bi je izmed vas nihče ne umel, ker je izrekala to v arabskem jeziku, katerega je mene naučil pri vojaki naš korporal gospod Stokal. Tri tedne in osem ur sva imela „tunkel arest“ prej, nego so naju poslali domov od vojakov, in v „arestu“ sva se učila arabski. To se pravi: on je mene učil, ker je sam od tam doma, kjer raste kava. Govoril je tudi slovenski in nemški tako dobro, kakor jaz, zato sva se umela. On je učil mene arabski, jaz njega italijanski, da sva bila ‚bot‘. Linksum. Zvoni!“

Janez se je zopet lagal, a ljudje so mu verjeli.

Novica o mešetarjevi arabščini in pa o Kalinovem študentu sta jim dala toliko opravila, da je že z vsemi zvonovi odzvonilo k službi božji in šele potem so se zavedeli, da je treba v cerkev. Vzdehnili so se in šli k službi božji.

Mešetar je sedaj v svojem sovraštvu do Kalinove hiše in nekdanje Zalice namerjal njo samo opozoriti na okoliščino, ki mu ni dala mirovati. Tudi te stvari se je lotil na posebnem mestu. Izkusil je torej namreč tudi sam pisati Josipovi materi v Aleksandrijo, pa ni bilo nikakoršnega odgovora. Slednjič je zasledil, da ona menda ni več tam. Odkod in kako dobiti naslov?

Popoldne se je začela plesna zabava pod nebom. Mladina se je sukala kakor za stavo, tudi dijaki so plesali in Josip Stegoj med njimi. Stari Kalin je prišel pogledat zabavo in zadovoljno prikimal z glavo, zakaj Josip mu je bil všeč, ker se je znal obračati gosposko in lahkotno.

„Hi, hi, hi! Mlada kri pravi: poskočiva, stara: posediva! Če pojdem jaz med vas, gospodje, potrpite! Z vami ne morem skakati, vi z menoj mirujte, in dobro bo.“

Povabil je vso dijaško družbo k svoji mizi ter govoril o lastnih dijaških letih, ki so bila, žal, le kratka. Mladenci so se čudili krepki besedi vrlega Kraševca, smejali so se njegovim dovtipom in radi ostali v družbi. Ne da bi mislili naravnost hvaliti naobraženost našega ljudstva, moramo vendar povedati, da so nekateri kraji na Slovenskem, kjer preprosti kmetič brez zadrege občuje z naobraženci. To je slovenska nprav in pa sad probujene samozavesti.

„V mojih časih je bilo še vse nemško pošolah“, pripovedoval je Kalin. „Jaz sem bil z nekaterimi vrstniki, ki že vsi več ali manj počivajo v miru, v Gorici. Zvršili smo junaško pripravljalni tečaj, torej dospeli na prag gimnazije. Mojemu očetu ondaj šine misel v glavo: